

havde ordnet sig med Arbejdsløsheden, viste, at man dér har taget meget stærk Afstand fra det Princip, vi her hjemme i saa høj Grad er kommet ind paa. Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at jeg naturligvis ikke mener, at svenske og norske Arbejderforhold direkte kan overføres paa danske Forhold. Jeg vil gaa ud fra, at der er baade sociale Forskelligheder og ogsaa Forskelligheder rent materielt set med Hensyn til at skaffe sig Raamaterialer, og hvad dertil hører. Men den principielle Forskel mellem, hvorledes man er gaaet frem i Norge og Sverige, og hvorledes man er gaaet frem her hjemme, er ikke desto mindre meget paaagtelsesværdig. Dr. Hjærte erklærede, at en rationel Kamp mod Arbejdsløsheden maatte baseres paa Arbejdskraftens Rørlighed og ikke paa Opretholdelse af Lavsskranker. Arbejdskraften i Sverige, erklærer han, har i al Almindelighed taget det Arbejde, der var at faa. I det hele har Sverige derfor kun været meget lidt hjemstøgt af Arbejdsløshed, skønt Blokaden ramte Sverige mindst lige saa haardt som Danmark, og Industrier som Tekstilindustrien, Gummiindustrien og Margarinindustrien blev ramt snarere haardere end i Danmark. Men naar det gik saa godt, skyldtes det navnlig den Omstændighed, at det lykkedes at føre den ledige Arbejdskraft ud til andet Arbejde, navnlig ud paa Landet.

Man har altsaa i Sverige grebet Arbejdsløshedsspørgsmaalet an fra en helt anden Kant end her hjemme, og man har gjort det med et fortræffeligt Resultat. Jeg skal umuligt kunne udtale mig om, hvorvidt man kunde have gjort akkurat det samme her hjemme; men i alt Fald, en noget større Anvendelse af det svenske Princip havde sikkert ikke været af Vejen. Sverige har sikkert staaet sig godt ved den Ordning, man dér er slaaet ind paa, baade pekuniært og navnlig ogsaa moralsk. Hvad det pekuniære angaar, var der i Sverige stillet 5 Mill. Kr. til Disposition i Anledning af Arbejdsløsheden, og dette Beløb er ikke blevet brugt.

De norske Forhold ses ikke at være blevet særlig oplyst paa Industrimødet, men der forelaa den for os noget nedslaaende Oplysning, at i Norge var der i et bestemt Aar, saa vidt jeg husker 1918, anvendt 780 000 Kr. til Arbejdsløshedsunderstøttelser, altsaa ikke en Gang i Mill. Kr. Sikkert er man dér gaaet frem paa en noget anden Maade end hernede i Danmark.

Arbejdsløshedsinspektøren var da ogsaa ganske paa det rene med, at der var noget skævt ved vore Forhold, og at naar Arbejdsløshedslovgivningen her i Danmark blev angrebet saa stærkt, var det ikke uden Fundament. Hun erklærede, at Angrebene kan være berettigede, men de faar en forkert Adresse, da Arbejdsløsheds-kasserne har gjort et Arbejde, som Lovgivningen har anset for nødvendigt under de ekstraordinære Forhold. Det er Lovgivningsmagten, Angrebene maa rettes imod, naar de maa rettes mod nogen, og hun syntes ikke en Gang, de maatte rettes imod de Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne, som havde begaaet Misbrug. Det sidste er naturligvis en lille Smule for velvilligt. Men jeg understreger, at Arbejdsløshedsinspektøren har erklæret, at de Angreb, som rettedes mod Arbejdsløshedslovgivningen, burde rettes mod Lovgivningsmagten, og jeg mener, at denne Bemærkning fra Arbejdsløshedsinspektøren vel kunde give det høje Ting noget at tænke paa. Jeg ved naturligvis ikke, om Arbejdsløshedsinspektøren ogsaa sigter til saadanne Misbrug som dem, det ørede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) nævnedes var begaaede ovre i Middelfart, og som efter Bladenes Referater ser ud til at være, som Tilfældet var med Hensyn til Havnearbejderne her i København, rent Bedrageri. Jeg ved naturligvis ikke, om ikke saadanne Misbrug maa lægges de misbrugende til Last, eller om Lovgivningsmagten ogsaa maa paatage sig Ansvar for det. I saa Henseende kunde jeg ønske, at der til Efterretning for Udvalget blev fremskaffet Udskrifter af Forhørene i Middelfart angaaende det specielle Forhold derovre.

Jeg noterer altsaa, at den, der som øverste Myndighed har administreret Arbejdsløshedslovgivningen herhjemme, i sin Tale ved Industriraadmødet, idet hun tilsyneladende defenderede Kasserne, i Virkeligheden rettede en ret indgaaende Kritik imod dem og navnlig lagde Ansvar for de Fejl, som maatte være begaaede, i det store og hele over paa Lovgivningsmagten. Dette, tror jeg, er noget, vi skal skrive os bag Øret. Det er ikke ganske utænkeligt, at der er Kredse i Befolkningen, som kunde være tilbøjelige til at sige det samme.

Før de ekstraordinære Krigsforhold indtraadte, havde Kasserne ifølge den Tabel, som er optrykt sammen med Lovforslaget, en Omsætning paa ca. 3 Mill. Kr. om Aaret. I Aaret 1918—19, efter at Staten var traadt til for Alvor, var Om-